

Αριθμός Απόφασης: 59 /2013
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΝΙΩΝ
[ΤΜΗΜΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ]

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Ευγενία Τσιώρα, Πρόεδρο Πρωτοδικών, την οποία όρισε ο Προϊστάμενος των Υπηρεσιών του Πρωτοδικείου, χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέως, λόγω του κατεπείγοντος.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στα Χανιά, στις 20 Σεπτεμβρίου 2011, χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέως, για να δικάσει την υπόθεση, μεταξύ:

ΤΩΝ ΑΙΤΟΥΝΤΩΝ: 1) Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ – ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, 2) Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ – ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα και 3) Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ», με το διακριτικό τίτλο «Grammo», που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα, που παραστάθηκαν στο Δικαστήριο δια της πληρεξουσίας Δικηγόρου τους Μάρθας Κοτσωνα.

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΙΤΗΣΗ: Ανώνυμης ναυτιλιακής εταιρίας με την επωνυμία «...», που εδρεύει στα ... και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας δικηγόρου της Άννας Λάγια.

Οι αιτούντες άσκησαν ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου την από 27/5/2011 και με αριθμό καταθέσεως 300/8-6-2011 αίτησή τους, δικάσιμος της οποίας ορίστηκε αυτή που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, ζητώντας να γίνει αυτή δεκτή.

ΚΑΤΑ τη συζήτηση της υποθέσεως οι πληρεξούσιες δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν αυτοί δεκτοί.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τις διατάξεις του ογδού κεφαλαίου, που περιλαμβάνει τα άρθρα 46-53 του Ν. 2121/93 «περί πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων», όπως ισχύει αυτός μετά το Ν. 3057/2002, που εκδόθηκε προς εναρμόνιση με την οδηγία 2001/24/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001» για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και των συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας και άλλες διατάξεις», προκύπτει ότι, τα συγγενικά δικαιώματα των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών που αναγνωρίζονται από το Ν. 2121/1993 και παρέχουν στο δικαιούχο τις εξουσίες που απαριθμούνται αποκλειστικά και όχι ενδεικτικά στα άρθρα 46 επ. του νόμου αυτού, αποσκοπούν στην αποτροπή χρήσεως της ερμηνείας ή της εκτέλεσεως πέρα από αυτές που έχουν συμφωνηθεί, με τη σύμβαση δε, -που με ποινή ακυρότητας καταρτίζονται εγγράφως (άρθρ. 14 του ως άνω νόμου), ανάμεσα στον ερμηνευτή ή εκτελεστή καλλιτέχνη και τον παραγωγό του υλικού φορέα εικόνας ή ήχου και εικόνας-παρέχεται από τον πρώτο στο δεύτερο η άδεια για την εγγραφή της ερμηνείας ή εκτέλεσεως, την αναπαραγωγή και εκμετάλλευσή της. Τα δικαιώματα αυτά προστατεύονται από ένα πλέγμα από προληπτικά μέτρα και κυρώσεις (αστικ. στο άρθρο 65) που έχουν σχετική αυτοτέλεια και μπορούν να λειτουργήσουν χωρίς άμεση προσφυγή στις γενικές διατάξεις του ΑΚ, οι οποίες μόνο συμπληρωματικά θα έχουν εφαρμογή (ΕφΑθ 1388/2000 Ελλ.Δνη 41,408, ΜΠΑθ 564/2009 αδημ., ΜΠΘ 18762/2007 Δημ. Νόμος). Εξάλλου, το άρθρο 47 του ίδιου νόμου, ως τούτο τροποποιήθηκε με τον Ν. 3057/2002, ρυθμίζει και τα δικαιώματα των παραγωγών υλικών φορέων ήχου (παρ. 1) εικόνας ή ήχου και εικόνας (παρ. 2), που τέτοιοι νοούνται κατά τη διάταξη της παραγράφου 3 του άρθρου αυτού, τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα με πρωτοβουλία και ευθύνη των οποίων πραγματοποιήθηκε η πρώτη εγγραφή σειράς ήχων μόνο, ή η πρώτη εγγραφή σειράς εικόνων με ή χωρίς ήχο. Όταν ο νόμος καθιερώνει δικαίωμα εύλογης αμοιβής, ο δικαιούχος έχει μόνο το ενοχικό δικαίωμα να ζητήσει εύλογη αμοιβή από τους χρήστες. Στο άρθρο 49 του νόμου αυτού, ως τροποποιήθηκε από το Ν. 3057/2002 καθιερώνεται δικαίωμα αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφή στον υλικό φορέα καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων, και συγκεκριμένα ορίζονται: «παρ.1. Όταν υλικός φορέας ήχου που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια, ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον ηλεκτρονικό φορέα, και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται

(2^ο φύλλο της με αριθμό59...../2013 απόφ. του Μον.Πρωτ.Χανίων –

Τμήμα Ασφαλιστικών Μέτρων)

υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων. Οι οργανισμοί αυτοί υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται στο αρμόδιο δικαστήριο. Παρ. 2. Το δικαίωμα εύλογης αμοιβής των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών που προβλέπεται από την πρώτη παράγραφο του παρόντος άρθρου είναι ανεκχώρητο, με την επιφύλαξη της υποχρεωτικής ανάθεσης της εισπραξης και διαχείρισης στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν σύμφωνα με τα άρθρα 54 έως 58 του παρόντος νόμου. Παρ. 3. Οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων. Η κατανομή των εισπραττόμενων αμοιβών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες που περιέχονται στον κανονισμό του κάθε οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. Παρ. 4. Οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες έχουν δικαίωμα εύλογης αμοιβής για τη ραδιοτηλεοπτική αναμετάδοση της ερμηνείας ή εκτέλεσής τους που μεταδίδεται ραδιοτηλεοπτικά. Το δικαίωμα εύλογης αμοιβής που προβλέπεται από την παρούσα παράγραφο είναι ανεκχώρητο και είναι δυνατή μόνο η ανάθεση της εισπραξης και διαχείρισης στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης κατά τα οριζόμενα στα άρθρα 54 έως 58 του παρόντος νόμου. Παρ. 5. Όταν υλικός φορέας εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στους υλικούς αυτούς φορείς. Κατά τα λοιπά εφαρμόζονται η παράγραφος 1 εδάφια β', γ', δ' και ε', καθώς και οι παράγραφοι 2 και 4 του παρόντος άρθρου». Εξάλλου σύμφωνα με τη παράγραφο 2 του άρθρου 3 του ίδιου ανωτέρω νόμου «Δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους». Από τις διατάξεις αυτές σαφώς προκύπτει ότι, ο κατ' αρχήν σκοπός και προορισμός της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης είναι η λήψη της εκπομπής από τους ιδιώτες στα σπίτια τους ή σε άλλους ιδιωτικούς χώρους για προσωπική τους χρήση. Γι' αυτήν τη χρήση έχουν ήδη καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς. Στην περίπτωση όμως, που υπάρχει δημόσια χρήση, ή παρουσίαση του έργου, τότε απαιτείται νέα άδεια του δικαιούχου αυτού και καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής. Από την ως άνω διάταξη (άρθρ. 3 παρ. 2) καθίσταται σαφές ότι, βασική προϋπόθεση της δημόσιας εκτέλεσης, χρήσης, ή παρουσίασης είναι να απευθύνεται αυτή σε ευρύτερο

αριθμό προσώπων που δεν έχουν μεταξύ τους οικογενειακό ή άμεσο κοινωνικό δεσμό και συγκροτούν την έννοια του «κοινού» -καθαρά ιδιαίτερη νομική έννοια του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας- και η παρουσίαση να προορίζεται γι' αυτό. Υπό την έννοια δε της άνω διατάξεως, είναι προφανές ότι, το κρίσιμο στοιχείο, σχετικά με το δημόσιο χαρακτήρα της χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίασης του έργου, είναι αν γίνεται κάτω από συνθήκες, που το κάνουν προσιτό στο «κοινό» με την ως άνω έννοια (ΑΠ 161/2009 Δημ. Νόμος, ΑΠ 907/2003 Ελλ. Δ/νη 44, 1481). Απαιτείται δηλαδή, η ύπαρξη πράξης, με την οποία ο λήπτης του ραδιοτηλεοπτικού έργου καθιστά αυτό προσιτό σε αόριστο αριθμό προσώπων, τα οποία δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους, ώστε να προκύπτει ένας από τους τρόπους «δημόσιας εκτέλεσεως» κατά τον ορισμό του άρθρου 3 παρ.2 Ν.2121/93. Η έννοια δε της «προσιτότητας» συμπεριλαμβάνει, όχι μόνο, το ότι το έργο μπορεί να ληφθεί από αόριστο αριθμό προσώπων αλλά και προεχόντως μια σχέση επικοινωνίας μεταξύ εκείνου που το καθιστά προσιτό και των περαιτέρω ληπτών. Έτσι, συνιστά δημόσια εκτέλεση κατά το Ν. 2121/1993, όπου ο λαμβάνων το τηλεοπτικό σήμα, οργανώνει τη συμπεριφορά του με πράξη, ήτοι διαμορφώνει τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε να καταστήσει προσιτό το τηλεοπτικό σήμα σε αόριστο αριθμό προσώπων, μέσα από μια σχέση επικοινωνίας, όμως αυτό δεν γίνεται τυχαία (ΑΠ 820/2003 Ποιν. Δημ.2003, 1070 με παρατηρ. Γ. Νουντιάλη), αλλά στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών του σκοπών. Σύμφωνα με όλα αυτά, η αναμετάδοση ραδιοφωνικών ή τηλεοπτικών εκπομπών εντός μιας επιχείρησης ενώπιον του κοινού (των συναλλασσομένων με τον επιχειρηματία προσώπων, εφόσον δεν υπάρχει μεταξύ αυτών και του επιχειρηματία οικογενειακός ή άμεσος κοινωνικός δεσμός) από δέκτη ραδιοφώνου ή τηλεόρασης εγκατεστημένου μονίμως ή ευκαιριακά προς μετάδοση ή ακρόαση, αποτελεί νέα χρήση ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσίασης και δικαιολογείται νέα άδεια του δημιουργού και η καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής (βλ. ΠΠΘ 3953/2008 Δημ. Νόμος, ΠΠΘ 10947/2008 Δημ. Νόμος, ΜΠΑΘ 564/2009 αδημ., ΜΠΘ 18762/2007 ό.π., Κουμάντο Πνευματική Ιδιοκτησία εκδ. 2002.217, Καλλίνικο Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενή Δικαιώματα εκδ. 2000.112, Κοτσίρη, στο άρθρο «Αναμετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών ως χωριστή μορφή δημόσιας εκτέλεσης» ΕΕμπΔ 2002.251). Περαιτέρω, η αμοιβή που καθιερώνεται με το άρθρο 49, είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι πληρώνεται μια φορά από το χρήστη και κατανέμεται μεταξύ των δυο κατηγοριών δικαιούχων και μάλιστα εξ ημισείας [παρ. 3 αρθρ. 49]. Το ενιαίο της εύλογης αμοιβής σημαίνει ότι, προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής και για τις δυο κατηγορίες δικαιούχων με τη ίδια απόφαση και ότι δεν μπορεί να οριστεί χωριστά το ποσόν αυτής για κάθε κατηγορία δικαιούχων και μάλιστα σε διαφορετικό ποσό από εκείνο που ορίζει ο νόμος, όχι όμως ότι καθιερώνεται αδιαίρετο της αμοιβής, αφού ο ίδιος ο νόμος διαιρεί αυτήν και ορίζει το μέτρο που ανήκει σε κάθε δικαιούχο. Η είσπραξη και διαχείριση της εύλογης αμοιβής κατατίθεται υποχρεωτικά [49 παρ.2] στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι πρέπει να διαπραγματεύονται να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν την αμοιβή από τους χρήστες. Αυτό γίνεται διότι η φύση των πραγμάτων καθιστά αναγκαία τη συλλογική διαχείριση, δεδομένου ότι η είσπραξη τέτοιου

(3^ο φύλλο της με αριθμό59.../2013 απόφ. του Μον.Πρωτ.Χανίων –

Τμήμα Ασφαλιστικών Μέτρων)

είδους αμοιβών από τον ατομικό δικαιούχο είναι πρακτικά ανέφικτη. Για την είσπραξη της εύλογης αμοιβής μπορεί κάθε κατηγορία ενδιαφερομένων να εκπροσωπείται από χωριστό οργανισμό συλλογικής διαχείρισης. Το ότι όμως η εύλογη αμοιβή καθορίζεται ενιαία για όλες τις κατηγορίες των δικαιούχων δεν προϋποθέτει αναγκαία και την άσκηση της αίτησης για τον καθορισμό της από όλους υποχρεωτικά τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιούχων αυτής ιδιαίτερα για τον καθορισμό της από το δικαστήριο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων [βλ. ΜΠΘ 18762/2007 ό.π., Κουμάντο: πνευματική ιδιοκτησία σελ.153, 160, 190-191, Καλλινίκου: Τα θεμελιώδη θέματα του νόμου 2121/1993 για την πνευματική ιδιοκτησία και τα Συγγενικά Δικαιώματα σελ.39 επ.]. Εξάλλου, ο νομοθέτης στο άρθρο 49 παρ. 1 του ως άνω νόμου, χρησιμοποιεί τον όρο «εύλογη» για να προσδιορίσει την αμοιβή που δικαιούνται οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή οι παραγωγοί των υλικών φορέων, για τις πράξεις της ραδιοτηλεοπτικής ή με άλλο τρόπο μετάδοσης και της παρουσιάσεως στο κοινό της εγγεγραμμένης σε υλικό φορέα ερμηνείας, εκτελέσεώς τους. Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ. 1β', 58 και 32 παρ. 1 του Ν. 2121/93, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν όμως η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσόν (ΠΠΘ 10947/2008 Δημ. Νόμος, ΠΠΘ 3953/2008 Αρμ. 2008.1509, ΜΠΑΘ 564/2009 αδημ., ΜΠΘ 25197/2008 Δημ. Νόμος). Το ύψος δε αυτής της εύλογης αμοιβής καθορίζει και το δικαστήριο σε περίπτωση διαφωνίας των χρηστών και των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων. Εξάλλου, σε σχέση με τα κριτήρια, βάσει των οποίων το Δικαστήριο, σε περίπτωση διαφωνίας των μερών, θέλει οδηγηθεί στον προσδιορισμό της ευλόγου αμοιβής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, παρατηρητέα τα ακόλουθα: Τα συναφή νομοθετικά κείμενα (Ν. 2121/1993 και Ν. 3057/2002) που θεσπίζουν το δικαίωμα των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων για εύλογη αμοιβή, καθώς και οι οδηγίες 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19ης Νοεμβρίου και 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001 [εις εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν οι ως άνω νόμοι αντιστοίχως], δεν προσδιορίζουν τον ορισμό της εύλογης αμοιβής και ούτε καθορίζουν κριτήρια προς καθορισμό αυτής. Όμως, το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 6-2-2003 στη υπόθεση 245/00 βλ. Αρμ. 2003, σελ.1699], αποφαινόμενο, επί του προδικαστικού ερωτήματος του Δικαστηρίου Hoge Raad der Nederlanden ως προς την ερμηνεία του άρθρου 8 παρ. 2 της ως άνω οδηγίας 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου, που ανέκυψε στο πλαίσιο δίκης μεταξύ των διαδίκων Senia [ιδρύματος για την εκμετάλλευση των συγγενικών δικαιωμάτων] και του Nos [ιδρύματος ολλανδικής

ραδιοτηλεόρασης] με αντικείμενο τον καθορισμό εύλογης αμοιβής καταβαλλόμενης στους καλλιτέχνες ερμηνευτές ή εκτελεστές και στους παραγωγούς φωτογραφημάτων για τη ραδιοφωνική ή τηλεοπτική μετάδοση των εν λόγω φωτογραφημάτων, έκρινε ότι, ελλείψει κοινοτικού ορισμού της εύλογης αμοιβής, η έννοια αυτής πρέπει να αναλύεται από τον Εθνικό Δικαστή με τον πλέον δυνατό ομοιόμορφο τρόπο στο έδαφος της κοινότητας «υπό το φως των στόχων της 92/100 οδηγίας, όπως αυτοί προσδιορίζονται ιδίως με τις αιτιολογικές σκέψεις της οδηγίας, ως ικανή να οδηγήσει στην επίτευξη δεόντως ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των καλλιτεχνών ερμηνευτών ή εκτελεστών και των παραγωγών φωτογραφημάτων να εισπράττουν αμοιβή λόγω της ραδιοφωνικής μεταδόσεως φωτογραφημάτων και του συμφέροντος των τρίτων να μπορούν να μεταδίδουν ραδιοφωνικώς το εν λόγω φωτογράφημα υπό εύλογες προϋποθέσεις» και περαιτέρω, ότι ο εύλογος χαρακτήρας της αμοιβής αυτής «αναλύεται, ιδίως, ενόψει της αξίας της συγκεκριμένης χρήσεως, στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών». Ενόψει τούτων, ο καθορισμός του ύψους της ευλόγου αμοιβής που δικαιούνται οι δικαιούχοι των συγγενικών δικαιωμάτων για τη χρησιμοποίηση των φωτογραφημάτων τους από ραδιοφωνικούς σταθμούς, πρέπει να γίνει υπό το φως των στόχων της ως άνω οδηγίας και του προστατευτικού πνεύματος των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το Ν. 2121/1993 (ΕΘ 915/2010 Δημ. Νόμος, ΠΠΘ 10947/2008 Δημ. Νόμος, ΠΠΘ 3953/2008 ό.π., ΜΠΑΘ 564/2009 αδημ., ΜΠΘ 18762/2007 ό.π.). Περαιτέρω ο Νόμος 2121/93 στο άρθρο 55 παρ. 2 αυτού [τα οποία σύμφωνα με το άρθρο 58 του ίδιου νόμου εφαρμόζεται αναλόγως στη διαχείριση και την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων] καθιερώνει ένα τεκμήριο αναφορικά με την νομιμοποίηση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης τόσο για την κατάρτιση συμβάσεων ή την είσπραξη αμοιβών όσο και για τη δικαστική προστασία των έργων. Σύμφωνα με αυτό τεκμαίρεται ότι, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να συμβληθούν ή να ενεργήσουν δικαστικά για όλους τους πνευματικούς δημιουργούς και για όλα τα έργα των οποίων τα πνευματικά δικαιώματα είτε μεταβιβάστηκαν σε αυτούς, από τους πνευματικούς δημιουργούς, είτε η εξουσία τους στηρίζεται σε πληρεξουσιότητα τούτων, και τούτο δε χωρίς να χρειάζεται να διακρίνουν ποια είναι η σχέση που τους συνδέει προς τους ως άνω δικαιούχους και χωρίς να απαιτείται στα δικόγραφα των αιτουμένων από τους οργανισμούς αγωγών και αιτήσεων, προς παροχή δικαστικής προστασίας, να μνημονεύονται οι συμβάσεις εκμετάλλευσης ή άδειας αποδεικνύοντας ότι οι οργανισμοί έχουν αποκτήσει παράγωγο δικαίωμα προστασίας από τους πνευματικούς δημιουργούς των έργων, και επίσης χωρίς να απαιτείται να αποδείξουν τη νομιμοποίησή των, αφού αρκεί να δηλώσουν εγγράφως ότι έχουν σε αυτούς μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα που τους έχει χορηγηθεί (ΑΠ 1637/2002 Ποιν. Δικ. 2003, 237). Το τεκμήριο είναι μαχητό και όταν γίνεται επίκληση του σε δίκη κατά κάποιου τρίτου που χρησιμοποιεί το έργο χωρίς άδεια του οργανισμού ή δεν καταβάλει την εύλογη αμοιβή, ο αντίδικος αυτός μπορεί να αποδείξει ότι η πραγματική αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαιρόμενη. Είναι προφανές ότι, ο νομοθέτης προς διευκόλυνση των εταιριών συλλογικής διαχείρισης, δημιούργησε το ως άνω τεκμήριο για την νομιμοποίηση των εταιριών προς παροχή δικαστικής προστασίας και

(4^ο φύλλο της με αριθμό59...../2013 απόφ. του Μον.Πρωτ.Χανίων –

Τμήμα Ασφαλιστικών Μέτρων)

απόδειξη αυτής, δοθέντος ότι η αναφορά, για την πληρότητα του δικογράφου, όλων των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών καθώς και παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, οι οποίοι έχουν αναθέσει στον οργανισμό τη διαχείριση εξουσιών που απορρέουν από το ένδικο περιουσιακό τους (συγγενικό) δικαίωμα, λόγω της πληθώρας τούτων, θα δημιουργούσε μεγάλες δυσκολίες στην αποτελεσματική προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων. Εξάλλου, οι οργανισμοί κατ' άρθρο 57 παρ.1 του ίδιου νόμου, δεν μπορούν, χωρίς να συντρέχει σπουδαίος λόγος να αρνηθούν σε δημιουργό την ανάληψη της διαχείρισης ή προστασίας δικαιωμάτων του, που αποτελούν αντικείμενο της διαχείρισης των οργανισμών (ΕΑ 6233/2007 ΕλλΔικ 2008.272, ΠΠΘ 3953/2008 Αρμ. 2008.1509, ΠΠΘ 10947/2008 Αρμ. 2008.1494, ΜΠΑΘ 564/2009 αδημ., ΜΠΘ 39138/2008 Δημ. Νόμος, ΜΠΘ 13773/2007 Δημ. Νόμος, ΜΠΘ 40479/2007 Δημ. Νόμος, ΜΠΑΘ 7664/2005 αδημ., ΜΠΘ 4764/2005 Δημ. Νόμος, ΜΠΑΘ 5200/2004 αδημ.). Ήδη με την παρ. 3 του άρθρου 46 του Ν. 3905/23-12-2010, μετά το πρώτο εδάφιο της παραγράφου 2 του άρθρου 55 του ν. 2121/1993 προστέθηκαν δύο νέα εδάφια ως εξής: "Εφόσον οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που λειτουργεί με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού ασκεί το δικαίωμα της εύλογης και ενιαίας αμοιβής του άρθρου 49 παράγραφος 1 του παρόντος νόμου, τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους, ημεδαπούς και αλλοδαπούς, και όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους. Εάν στην περίπτωση του προηγούμενου εδαφίου, υφίστανται περισσότεροι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης για κάθε κατηγορία δικαιούχων, το τεκμήριο ισχύει, εφόσον τα δικαιώματα ασκούνται από κοινού από όλους τους αρμόδιους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης.". Με την παρ. 4 του άρθρου 46 του Ν. 3905/23-12-2010, στο τέλος της παρ. 4 του άρθρου 55 του ν. 2121/1993 προστέθηκε νέο εδάφιο ως εξής: "Η διάταξη αυτή δεν εφαρμόζεται στην περίπτωση της υποχρεωτικής συλλογικής διαχείρισης του άρθρου 49 παρ. 1 του παρόντος νόμου." Σημειωτέον ότι, ο νομοθέτης για τη μεγαλύτερη διευκόλυνση των εταιρειών συλλογικής διαχείρισης προβλέπει στο άρθρο 55 παρ. 3, ότι: «για τη δικαστική επιδίωξη της προστασίας των έργων και των δημιουργών που προστατεύονται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας, αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών» (ΕΘ 929/2010 Δημ. Νόμος, ΕΘ 915/2010 Δημ. Νόμος, ΕΑ 7196/2007 Δημ. Νόμος, ΠΠΘ 9327/2008 Αρμ. 2008.1503, ΠΠΘ 3953/2008 Αρμ. 2008.1509, ΠΠΘ 10947/2008 Αρμ. 2008.1494, ΜΠΑΘ 564/2009 αδημ., ΜΠΘ 39138/2007 Δημ. Νόμος, ΜΠΘ 40479/2007 Δημ. Νόμος, ΜΠΑΘ 7918/2007 αδημ., ΜΠΘ 4764/2005 Δημ. Νόμος). Περαιτέρω πρέπει να σημειωθεί ότι, ο νομοθέτης με το άρθρο 49 παρ.1 όρισε κατ' αρχήν τα ενδιαφερόμενα μέρη, ήτοι τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων και τους χρήστες να καθορίσουν με κοινή συμφωνία τους το ύψος της εύλογης αμοιβής και μόνο σε περίπτωση διαφωνίας αυτών ανέθεσε τον καθορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής και των όρων της πληρωμής στο Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ το αρμόδιο δικαστήριο είναι επιφορτισμένο να

αποφανθεί οριστικά περί της αμοιβής. Με τη διάταξη αυτή, προσδιορίζεται ο δικαστικός τρόπος επιλύσεως της διαφοράς που ανακύπτει μεταξύ των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και των χρηστών, για το ύψος της εύλογης αμοιβής και τους όρους της πληρωμής της. Έτσι εξασφαλίζεται ένα αποτελεσματικό σύστημα προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων, καθότι η εφαρμογή της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων παρέχει τη δυνατότητα της ταχείας και προσωρινής ρύθμισης της εν λόγω διαφοράς που συνεπάγεται την άρση των εμποδίων στη διακίνηση των πνευματικών έργων, εκ τούτου, το αρμόδιο δικαστήριο θα αποφανθεί οριστικά περί του ύψους της οφειλομένης από τους χρήστες εύλογης αμοιβής. Τούτο, ερμηνευόμενο υπό το φως των στόχων των προαναφερόμενων οδηγιών συμβάλλει στην ανάπτυξη της πολιτιστικής δημιουργικότητας, δοθέντος ότι, με την ταχεία προσωρινή επίλυση της διαφοράς αυτής, εξασφαλίζεται η οικονομική αυτονομία και αξιοπρέπεια των ερμηνευτών και εκτελεστών καλλιτεχνών και συνεχίζονται οι σχετικές επενδύσεις των παραγωγών που χρηματοδοτούν αυτές τις πολιτιστικές δημιουργίες (ΕΘ 929/2010 Δημ. Νόμος, ΠΠΘ 10947/2008 ό.π., ΠΠΘ 3953/2008 Δημ. Νόμος, ΜΠΑΘ 564/2009 αδημ., ΜΠΘ 18762/2007 Δημ. Νόμος). Είναι προφανές όμως ότι, εν προκειμένω, δεν πρόκειται περί ασφαλιστικού μέτρου, αλλά περί ρυθμιστικού μέτρου εφαρμοζομένων των διατάξεων των ασφαλιστικών μέτρων των άρθρων 686 επ. Κ.Πολ.Δ. που αρμόζουν στην υπόθεση αυτή. Έτσι, για τον προσωρινό προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής δεν προϋποτίθεται επείγουσα περίπτωση ή αποτροπή επικείμενου κινδύνου που αποτελούν την αναγκαία προϋπόθεση για τη λήψη κάθε ασφαλιστικού μέτρου. Περαιτέρω ενόψει του ότι, η αξίωση για εύλογη αμοιβή γεννάται αφότου το έργο έγινε αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια, και εναπόκειται στο Δικαστήριο, (Μονομελές Πρωτοδικείο) μόνο να καθορίσει προσωρινά το ύψος της εύλογης αμοιβής και τους όρους πληρωμής της, δηλαδή αν θα προκαταβληθεί, αν θα καταβάλλεται με δόσεις ή στο τέλος της χρήσης, μετά τον εν λόγω δικαστικό προσδιορισμό, έχει πλέον εξουσία το Δικαστήριο, δικάζοντας κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, να προχωρήσει και στην προσωρινή επιδίκαση της εν λόγω απαιτήσεως, μέχρι και το μισό, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 728 επ. Κ.Πολ.Δ., εφόσον βέβαια συντρέχουν οι προϋποθέσεις λήψεως ασφαλιστικών μέτρων της διατάξεως 682 Κ.Πολ.Δ., ήτοι συντρέχει επείγουσα περίπτωση ή αποτροπή επικείμενου κινδύνου. Η αντίθετη άποψη, δεν βρίσκει κανένα έρεισμα στο Ν. 2121/93 και στις διατάξεις των ασφαλιστικών μέτρων 682 επ.Κ.Πολ.Δ., καθότι υφίσταται ουσιαστικό δικαίωμα της προσωρινής προστασίας, αφού πρόκειται περί γεγεννημένης απαιτήσεως, η οποία μετά τον καθορισμό του ύψους της και των όρων πληρωμής είναι ορισμένη και συνεπώς συντρέχοντων και των προϋποθέσεων του άρθρου 682 Κ.Πολ.Δ., είναι δυνατή η λήψη ασφαλιστικών μέτρων, με τη μορφή της προσωρινής επιδίκασεως των άρθρων 728 και 729 ΚΠολΔ (ΜΠΑΘ 564/2009 αδημ., ΜΠΑΘ 16/2009 Δημ. Νόμος, ΜΠΘ 18762/2007 Δημ. Νόμος, ΜΠΘ 39138/2007 Δημ. Νόμος, ΜΠΘ 13773/2007 Δημ. Νόμος, ΜΠΘ 40479/2007 Δημ. Νόμος, ΜΠΘ 22794/2007 Δημ. Νόμος, ΜΠΘ 22795/2007 Δημ. Νόμος, ΜΠΑΘ 7918/2007 αδημ., ΜΠΑΘ 2755/2007 αδημ., ΜΠΘ 27102/2006 Δημ. Νόμος, ΜΠΘ 23398/2006 Δημ. Νόμος, ΜΠΘ 2241/2006 Δημ. Νόμος, ΜΠΘ 504/2006 Δημ. Νόμος, ΜΠΘ 42379/2005 Δημ.

Τμήμα Ασφαλιστικών Μέτρων)

Νόμος, ΜΠΑΘ 7664/2005 αδημ., ΜΠΘ 4764/2005 Δημ. Νόμος, ΜΠΘ 2426/2005 ΤΝΠΔΣΑΘ, ΜΠΚοζ 281/2005 ΤΝΠΔΣΑΘ, ΜΠΑΘ 5200/2004 αδημ.). Περαιτέρω οι ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης είναι δυνατόν να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα και αλλοδαπών φορέων, δικαιούμενοι κατά το άρθρο 72 παρ. 3 του Ν. 2121/1993 να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που καταπιστευτικά έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό διαχείρισής τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, στο άρθρο 4 του Ν. 2054/1992 (Φ.Ε.Κ. 104/30-6-1992, τεύχος Α') «Κύρωση διεθνούς συμβάσεως περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης που έγινε στη Ρώμη στις 26 Οκτωβρίου 1961», ορίζεται ότι κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, εφόσον πληρούνται μία από τις ακόλουθες προϋποθέσεις: α) η εκτέλεση γίνεται σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, β) η εκτέλεση έχει εγγραφεί σε φωνογράφημα προστατευόμενο κατά το παρακάτω άρθρο 5, και γ) εκτέλεση μη εγγεγραμμένη σε φωνογράφημα μεταδίδεται από εκπομπή προστατευόμενη κατά το άρθρο 6, σύμφωνα δε με το άρθρο 5 παρ. 1 του ίδιου νόμου «κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους παραγωγούς φωνογραφημάτων, εφόσον πληρούνται μία από τις ακόλουθες περιπτώσεις: α) ο παραγωγός φωνογραφημάτων είναι υπήκοος άλλου συμβαλλόμενου κράτους (κριτήριο υπηκοότητας), β) η πρώτη εγγραφή ήχου πραγματοποιήθηκε σε ένα άλλο συμβαλλόμενο κράτος (κριτήριο της δημοσίευσης)», ενώ κατά τη δεύτερη παράγραφο του παραπάνω άρθρου «όταν η πρώτη έκδοση έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος, το φωνογράφημα όμως το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη δημοσίευση, δημοσιεύθηκε επίσης και σε ένα συμβαλλόμενο κράτος (σύγχρονη δημοσίευση), το φωνογράφημα αυτό θα θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά σε συμβαλλόμενο κράτος». Τέλος στην τρίτη παράγραφο του ίδιου άρθρου ορίζεται ότι «κάθε συμβαλλόμενο κράτος μπορεί με γνωστοποίηση του που κατατέθηκε στο Γενικό Γραμματέα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, να δηλώσει ότι δεν θα εφαρμόσει είτε το κριτήριο της δημοσίευσης είτε το κριτήριο της εγγραφής. Η γνωστοποίηση αυτή μπορεί να κατατεθεί κατά τη στιγμή της κύρωσης, της αποδοχής ή της προσχώρησης, ή οποτεδήποτε άλλοτε, στην τελευταία αυτή περίπτωση δεν θα έχει ισχύ παρά μόνο μετά παρέλευση έξι μηνών από την κατάθεση της». Περαιτέρω στο άρθρο 12 του ίδιου νόμου ορίζεται ότι «εφόσον ένα φωνογράφημα που έχει εκδοθεί για σκοπούς εμπορικούς ή μια αναπαραγωγή αυτού του φωνογραφήματος χρησιμοποιείται αμέσως για ραδιοτηλεοπτική εκπομπή ή για οποιαδήποτε μετάδοση προς το κοινό, θα παρέχεται από το χρήστη προς τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή προς τους παραγωγούς φωνογραφημάτων ή και προς τους δύο μία εύλογη και ενιαία αμοιβή. Σε περίπτωση που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ αυτών, η εσωτερική νομοθεσία μπορεί να καθορίσει τους όρους κατανομής της αμοιβής αυτής». Από τις

παραπάνω διατάξεις του Ν. 2054/1992, προκύπτει ότι μ' αυτές καθιερώνεται ως κύρια μέθοδος προστασίας των αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, η εξομοίωση τους προς τους ημεδαπούς, με την παραχώρηση και στους αλλοδαπούς της «εθνικής μεταχείρισης», δηλαδή αυτής που παρέχεται από κάθε κράτος κατ' αρχήν στους υπηκόους του ή στα νομικά πρόσωπα που εδρεύουν στο έδαφος του, η οποία παρέχεται εφόσον: α) η εκτέλεση, για τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, έγινε ή εγγράφηκε για πρώτη φορά στο έδαφος του ή μεταδόθηκε ραδιοηλεκτρονικά από το έδαφος αυτό, β) τα φωνογραφήματα, για τους παραγωγούς φωνογραφημάτων, δημοσιεύθηκαν ή εγγράφηκαν για πρώτη φορά στο έδαφος του, καθώς και ότι αναγνωρίζεται το δικαίωμα των αλλοδαπών δικαιούχων ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών φωνογραφημάτων να αξιώνουν από το χρήστη μία ενιαία και εύλογη αμοιβή σε κάθε περίπτωση ραδιοηλεκτρονικής μετάδοσης ή παρουσίασης στο κοινό φωνογραφήματος προοριζόμενου για το εμπόριο, σε περίπτωση δε που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ τους, το ύψος της εύλογης αυτής αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται όπως, σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν, ορίζει η εθνική νομοθεσία για τους ημεδαπούς. Περαιτέρω από τις ίδιες παραπάνω διατάξεις του Ν. 2054/1992 με σαφήνεια συνάγεται ότι αν η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως π.χ. οι Η.Π.Α., το φωνογράφημα όμως αυτό το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη παρουσίαση (δημοσίευση), παρουσιάστηκε (δημοσιεύτηκε) σε συμβαλλόμενο κράτος, όπως και η Ελλάδα, παρέχεται εθνική μεταχείριση και στους αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και τους παραγωγούς του φωνογραφήματος, που θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά στην Ελλάδα. Σύμφωνα με τα προαναφερόμενα, ειδικότερα δε από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 55 παρ. 2 του 2121/1993, στο οποίο καθιερώνεται το τεκμήριο αρμοδιότητας διαχείρισης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, του άρθρου 58 του ίδιου νόμου (2121/1993), στο οποίο ορίζεται ότι «οι διατάξεις των άρθρων 54 έως 57 του παρόντος νόμου εφαρμόζονται αναλόγως στη διαχείριση και την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων που ρυθμίζονται από το προηγούμενο κεφάλαιο του παρόντος νόμου» και του άρθρου 5 παρ. 2 του Ν. 2054/1992, προκύπτει ότι στην περίπτωση της, κατά την προαναφερόμενη έννοια του τελευταίου αυτού άρθρου (5 παρ. 2 του Ν. 2054/1992), «σύγχρονης δημοσίευσης» φωνογραφήματος, οι ημεδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να επιδιώξουν τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αλλοδαποί αντίστοιχοι δικαιούχοι για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα (ΕΘ 929/2010 Δημ. Νόμος, ΕΘ 915/2010 Δημ. Νόμος, ΠΠΘ 41003/2009 Δημ. Νόμος, ΠΠΘ 10947/2008 ό.π., ΠΠΘ 3953/2008 ό.π., ΜΠΑΘ 564/2009 αδημ., ΜΠΘ 39138/2007 Δημ. Νόμος, ΜΠΑΘ 7918/2007 ό.π., ΜΠΘ 40479/2007 ό.π., ΜΠΑΘ 7664/2005 ό.π.). Τέλος, σύμφωνα με ρητή πρόβλεψη του άρθρου 56 παρ. 4 του Ν. 2121/1993, οι χρήστες υλικών φορέων ήχου και εικόνας έχουν υποχρέωση να παραδίδουν στους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συγγενικών πνευματικών δικαιωμάτων, και μάλιστα χωρίς καμιά καθυστέρηση, καταλόγους των έργων που εκτελούν δημόσια, με μνεία της συχνότητας εκτελέσεώς τους, προκειμένου να διευκολύνεται έτσι η πραγματοποίηση της διανομής των

Κ

(6^ο φύλλο της με αριθμό59...../2013 απόφ. του Μον.Πρωτ.Χανίων –

Τμήμα Ασφαλιστικών Μέτρων)

είσπραττομένων υπέρ των μελών των τελευταίων αμοιβών (βλ. ΜΠρΘεσ 39138/2007 ό.π., ΜΠΘ 40479/2007 ό.π., ΜΠΑΘ 7918/2007 ό.π.).

Στην προκειμένη περίπτωση οι αιτούντες, με την υπό κρίση αίτησή τους, κατ' ορθή εκτίμηση του συνόλου του περιεχομένου και του αιτήματός της, εκθέτουν ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχουν συσταθεί νόμιμα, κατά το άρθρο 54 παρ. 4 του Ν. 2121/1993, συγκεκριμένα δε ο πρώτος για τους μουσικούς, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές και η τρίτη για τις δισκογραφικές εταιρίες - παραγωγούς υλικών φορέων ήχου και εικόνας, με τις προβλεπόμενες από τον ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του προαναφερόμενου άρθρου 49 του ίδιου νόμου. Ότι συνέταξαν από κοινού το αναφερόμενο αμοιβολόγιο, το οποίο, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του Ν. 2121/93, γνωστοποίησαν στο κοινό, με τη δημοσίευσή του στις τρεις αναφερόμενες εφημερίδες, κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου, μεταξύ των οποίων και την καθ' ης η αίτηση, σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους, πλην όμως η τελευταία, η οποία είναι ναυτιλιακή εταιρεία μεταφοράς επιβατών και οχημάτων και εκτελεί με τα επιβατηγά πλοία της δρομολόγια στις θαλάσσιες γραμμές του Αιγαίου και της Αδριατικής, μέχρι και την κατάθεση της κρινόμενης αιτήσεως είναι αδιάφορη και αδιάλλακτη σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογης αμοιβής, παρόλο που χρησιμοποιεί το ενδεικτικά αναφερόμενο μουσικό ρεπερτόριο (μουσική και τραγούδια) των ενδεικτικά αναφερόμενων μελών των αιτούντων. Με βάση το παραπάνω ιστορικό, το οποίο εκτίθεται εκτενέστερα στην κρινόμενη αίτηση, επικαλούμενοι δε περαιτέρω επείγουσα περίπτωση προσωρινής ρύθμισης της κατάστασης, ζητούν να καθοριστεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε η καθ' ης η αίτηση, μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στα αναφερόμενα στην αίτηση πλοία της σε καθημερινή βάση, καθ' όλη τη διάρκεια του πλου, κατά τα έτη 2007, 2008, 2009 και 2010, στα εξής ποσά: α) για το έτος 2007 σε ευρώ 26.440,00 πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ που σήμερα ανέρχεται σε ποσοστό 23%, β) για το έτος 2008 σε ευρώ 22.950,00 πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ που σήμερα ανέρχεται σε ποσοστό 23%, γ) για το έτος 2009 σε ευρώ 25.000,00 πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ που σήμερα ανέρχεται σε ποσοστό 23% και δ) για το έτος 2010 σε ευρώ 27.000,00 πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ που σήμερα ανέρχεται σε ποσοστό 23%, δηλαδή συνολικά και για τα τέσσερα έτη: σε ευρώ 101.390,00 {26.440,00+22.950,00+25.000,00+27.000,00}, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ που σήμερα ανέρχεται σε ποσοστό 23%, να υποχρεωθεί η καθ' ης η αίτηση να τους καταβάλει προσωρινά όλο το αιτούμενο ποσό για την κάθε κατηγορία του κάθε αιτούντα οργανισμού, άλλως το ήμισυ αυτού, να υποχρεωθεί η καθ' ης η αίτηση να προσκομίσει σ' αυτούς (αιτούντες) καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε κατά το επίδικο χρονικό διάστημα, προκειμένου να προβούν στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους, σε περίπτωση δε αρνήσεώς της, να διαταχθεί να καταβάλει

σε αυτούς, ως χρηματική ποινή το ποσό των χιλίων (1.000,00) ευρώ και τέλος να καταδικαστεί η καθ' ης η αίτηση στη δικαστική τους δαπάνη. Με το παραπάνω περιεχόμενο και αίτημα η κρινόμενη αίτηση –στο δικόγραφο της οποίας σωρεύεται αίτηση περί καθορισμού του ύψους της εύλογης αμοιβής και άσκηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων υπό τη μορφή της προσωρινής επιδικάσεως απαιτήσεως– αρμοδίως εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρ. 49 παρ. 1 Ν. 2121/93, 682, 728 παρ. 1 περ. ζ' ΚΠολΔ) (βλ. σχετ. ΜΠΑΘ 564/2009 αδημ., ΜΠΘ 18762/2007 ό.π.). Είναι δε αρκούντως ορισμένη, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στη μείζονα πρόταση της αποφάσεως, καθόσον εκτίθενται στο δικόγραφο της όλα τα αναγκαία για τη νομιμοποίηση των αιτούντων Οργανισμών Συλλογικής Διαχείρισης στοιχεία, απορριπτομένης της σχετικής ενστάσεως αοριστίας που προέβαλε η καθ' ης η αίτηση. Ειδικότερα, για την πληρότητα του υπό κρίση δικογράφου ως προς την ενεργητική νομιμοποίηση των αιτούντων Οργανισμών Συλλογικής Διαχείρισης εκτίθεται ότι μετά τη νόμιμη σύστασή τους, κατά τις διατάξεις του Ν. 2121/1993, διαχειρίζονται ως μόνοι αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί των κατηγοριών των δικαιούχων που εκπροσωπεί ο καθένας, με βάση το άρθρο 49 του παραπάνω νόμου (2121/1993), το περιουσιακό δικαίωμα των ημεδαπών και αλλοδαπών καλλιτεχνών και παραγωγών που κατονομάζονται σ' αυτήν (κρινόμενη αίτηση), για κάθε υλικό φορέα ήχου που μεταδίδεται εντός της Ελληνικής Επικράτειας, επικαλούνται δηλαδή οι αιτούντες το τεκμήριο του άρθρου 55 παρ. 1 εδ. α' του Ν. 2121/1993 για όλα τα έργα των κατονομαζόμενων στην κρινόμενη αίτηση ημεδαπών και αλλοδαπών δικαιούχων, των οποίων γίνεται και δειγματοληπτική αναφορά σ' αυτήν, όπως ενδεικτικά αναφέρονται και αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης με τους οποίους επικαλούνται ότι έχουν συνάψει συμβάσεις αμοιβαιότητας, χωρίς να απαιτείται να αναφέρονται σ' αυτήν (κρινόμενη αίτηση) όλοι οι ημεδαποί και αλλοδαποί δημιουργοί και τα έργα τους, οι συγκεκριμένες συμβάσεις αμοιβαιότητας, αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια (ΕΘ 929/2010 Δημ. Νόμος, ΕΘ 843/2010 Δημ. Νόμος, ΠΠΘ 41003/2009 Δημ. Νόμος, ΠΠΘ 10947/2008 Δημ. Νόμος, ΠΠΘ 3953/2008 ό.π., ΜΠΑΘ 564/2009 αδημ., ΜΠΘ 25197/2008 Δημ. Νόμος, ΜΠΘ 18762/2007 ό.π.). Είναι δε νόμιμη, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στη μείζονα πρόταση της απόφασης, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ. 1, 3, 32, 46, 47, 49, 54, 55, 56, 58 του ν. 2121/93 όπως ισχύει με το Ν. 3057/2002, καθώς και σ' αυτές των άρθρων 176, 189, 450 και επ., 693 παρ. 1, 728 παρ. 1, 729 παρ. 2, 731, 732, 946 παρ. 1 του ΚΠολΔ., 901 και επ. του Α.Κ.. Πρέπει, επομένως, να ερευνηθεί περαιτέρω για να κριθεί αν είναι βάσιμη και από ουσιαστική άποψη.

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων (Βασιλείου Κακριδώνη του Αθανασίου, που γεννήθηκε στην Αθήνα το έτος 1960, κατοίκου Χανίων και Πέτρου Χατζηδάκη του Γεωργίου και της Άννας, κατοίκου Βλητέ Σούδας), που εξετάσθηκαν νόμιμα στο ακροατήριο του Δικαστηρίου αυτού με επιμέλεια των αιτούντων και της καθ' ης η αίτηση αντίστοιχα, από όλα τα έγγραφα που με επίκληση προσκομίζουν οι διάδικοι, αυτά που ανέπτυξαν προφορικά και με τα σημειώματά τους οι πληρεξούσιες Δικηγόροι των διαδίκων στο ακροατήριο του Δικαστηρίου και από όλη γενικά τη διαδικασία πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα: Οι αιτούντες

Κ

(7^ο φύλλο της με αριθμό59...../2013 απόφ. του Μον.Πρωτ.Χανίων –

Τμήμα Ασφαλιστικών Μέτρων)

είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχουν συσταθεί νόμιμα σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54-57 του Ν. 2121/1993, συγκεκριμένα δε ο πρώτος από τους αιτούντες για τους μουσικούς, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές και η τρίτη για τις δισκογραφικές εταιρίες - παραγωγούς υλικών φορέων ήχου και εικόνας, με τις προβλεπόμενες από τον ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του προαναφερόμενου άρθρου 49 του ίδιου νόμου και η λειτουργία καθενός από αυτούς, εγκρίθηκε αντιστοίχως με τις με αριθμούς 11083/5-12-1997, 11089/5-12-1997 και 11084/5-12-1997 αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού, που δημοσιεύθηκαν νόμιμα στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (Φ.Ε.Κ. 1164/30-12-1997, τεύχος Β'), ο οποίος και ελέγχει, σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 54 του Ν. 2121/1993, την αντιπροσωπευτικότητά τους, με βάση το ρεπερτόριο που διαχειρίζονται και τους καλλιτέχνες που καλύπτουν, ενεργούν δε στο όνομά τους για το μουσικό ρεπερτόριο που διαχειρίζονται και την αντιπροσωπευτικότητά τους κρίνει ο Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι.) (βλ. σχετ. ΟΛΑΠ 22/2006). Επομένως, οι αιτούντες νομιμοποιούνται, κατά τεκμήριο, σύμφωνα με τα άρθρα 55 παρ. 2 και 58 του Ν. 2121/1993 να ενεργήσουν δικαστικά για τη διαχείριση ή προστασία εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα και είναι αντικείμενο διαχείρισης αυτών, αφού δηλώνουν ότι έχουν αυτή την εξουσία. Μεταξύ άλλων δε, οι αιτούντες οργανισμοί νομιμοποιούνται να αξιώνουν [με κατάρτιση συμβάσεων ή σε περίπτωση διαφωνίας δικαστικά] την προβλεπόμενη από το άρθρο 49 του Ν.2121/1993 εύλογη αμοιβή από εκείνους οι οποίοι χωρίς την άδεια των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και την καταβολή της αμοιβής, προβαίνουν στην ραδιοτηλεοπτική μετάδοση και παρουσίαση έργων και προγραμμάτων στα οποία συμμετέχουν οι ως άνω δικαιούχοι μέλη των αιτούντων οργανισμών. Εξάλλου, οι αιτούντες υποχρεούνται να προβαίνουν σε σχετικές διαπραγματεύσεις με τους χρήστες προς κατάρτιση συμφωνιών για την εύλογη αμοιβή, και να εισπράττουν αυτήν. Ήδη οι αιτούντες, ως διαχειριζόμενοι και ενεργούντες για την προστασία των πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων των μελών τους, έχουν καταρτίσει συμβάσεις με πλήθος χρηστών, ύστερα δε από αιτήσεις τους έχουν εκδοθεί δικαστικές αποφάσεις, με τις οποίες κρίθηκε ότι νομιμοποιούνται ενεργητικά για την επιδίωξη του καθορισμού και της επιδίκασης της εύλογης αμοιβής τόσο ημεδαπών όσο και αλλοδαπών φορέων συγγενικών δικαιωμάτων. Ειδικότερα ως προς τους αλλοδαπούς φορείς, πιθανολογήθηκε ότι οι αιτούντες ως μόνοι και αντιπροσωπευτικοί στην ημεδαπή οργανισμοί διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών, έχουν συνάψει με αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς (ελβετικός «Swiss Perform», γερμανικός «GVL», γαλλικός «Spedidam», ισπανικός «AIE», σουηδικός «SAMI», ρουμανικός «Gredidam», ουγγρικός «EJI», λιθουανικός «Agata», δανικός «Gramex», ολλανδικός «Norma», βελγικός «Microcam», πολωνικός «Stoart», ρωσικός «Roupi», κροατικό «HUZIP», αυστριακό «LSG», βρετανικό «PAMRA», αμερικανοβρετανικό «RIGHTS AGENCY LTD» και άλλους) συμβάσεις αμοιβαιότητας, με

βάσει τις οποίες νομιμοποιούνται για τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται αλλοδαποί μουσικοί, ερμηνευτές και παραγωγοί για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Εξάλλου, σύμφωνα και με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, όλα τα μουσικά έργα, ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες που δεν έχουν κυρώσει την προαναφερόμενη σύμβαση της Ρώμης της 26-10-1961, σε χρονικό διάστημα τριάντα ημερών από τη δημοσίευσή τους, με βάση τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και τη ραγδαία εξάπλωση των παλαιών και νέων εξελιγμένων και ταχύτατων μέσων επικοινωνίας, όπως π.χ. το διαδίκτυο, δημοσιεύονται και παρουσιάζονται στην Ελλάδα, όπως σε όλη την Ευρώπη και συνεπώς, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στη μείζονα πρόταση της απόφασης, οι αιτούντες νομιμοποιούνται σε κάθε περίπτωση και κατά τεκμήριο και ως προς τους αλλοδαπούς φορείς των συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους σύμφωνα με τις προαναφερόμενες διατάξεις του Ν. 2054/1992 παρέχεται «εθνική μεταχείριση» στην περίπτωση της «σύγχρονης δημοσίευσης». Στο πλαίσιο των παραπάνω αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεών τους οι αιτούντες, λαμβάνοντας υπόψη και τις αμοιβές των δημιουργών των κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συνέταξαν από κοινού κατάλογο, με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), για τα έτη 2007, 2008, 2009 και 2010, τον οποίο, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, γνωστοποίησαν στο κοινό, δημοσιεύοντάς τον στις πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδες «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» (2-5-2003), «ΑΥΓΗ» (6-6-2003) και «ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ» (2-5-2003), κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με τους παραπάνω καταλόγους, προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε πλοία, όπου η μουσική δεν είναι απαραίτητη, αλλά χρήσιμη για τη λειτουργία τους, η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε σε συγκεκριμένο ποσό. Έτσι, σύμφωνα με τον παραπάνω κατάλογο, ως προς τη χρήση μουσικού ρεπερτορίου σε μέσα μεταφοράς, η αμοιβή αυτή καθορίστηκε για τα πλοία ακτοπλοϊκών συγκοινωνιών σε 0,01 ευρώ ανά εισιτήριο και για τα Κρουαζιερόπλοια σε 0,50 ευρώ ανά άτομο ανά διανυκτέρευση (για όλες δε τις παραπάνω περιπτώσεις, εξαιρούνται οι κάρτες και τα εισιτήρια πολυτέκνων, φοιτητών, στρατιωτών και ατόμων με ειδικές ανάγκες). Μεταξύ των χρηστών αυτών υλικών φορέων ήχου είναι και η καθ' ης αίτηση, η οποία είναι ναυτιλιακή εταιρεία μεταφοράς επιβατών και οχημάτων και εκτελεί με τα επιβατηγά πλοία της δρομολόγια στις θαλάσσιες γραμμές του Αιγαίου και της Αδριατικής, ήτοι δρομολόγια Πειραιά/Κρήτη/Κυκλάδες/Δωδεκάνησα/Χίο-Μυτιλήνη, Πάτρα - Ηγουμενίτσα - Κέρκυρα και στην Αδριατική με προορισμό την Ιταλία (Αγκώνα, Βενετία). Συγκεκριμένα, η καθ' ης, στις γραμμές εσωτερικού και εξωτερικού, πιθανολογείται ότι εκμεταλλεύεται τα παρακάτω πλοία: Α) Στις γραμμές εσωτερικού: Τα πλοία: [redacted] με μέγιστο αριθμό επιβατών 2.000, [redacted] με μέγιστο αριθμό επιβατών 2.250, [redacted] με μέγιστο αριθμό επιβατών 1.845, [redacted] με μέγιστο αριθμό επιβατών 1.500, [redacted] με μέγιστο αριθμό επιβατών 1.500, [redacted] με μέγιστο αριθμό επιβατών 1.500, [redacted] με μέγιστο αριθμό επιβατών 1.500 « [redacted]) με μέγιστο

με μέγιστο αριθμό επιβατών 1.850. Επίσης, υπάρχουν υλικοί φορείς ήχου στους κοινόχρηστους χώρους των πλοίων αυτών, αλλά και στις καμπίνες. Η πραγματοποίηση των δρομολογίων και η διακίνηση των επιβατών κατά τα έτη 2007, 2008, 2009 και 2010 για τα δρομολόγια είχε προγραμματιστεί σε καθημερινή βάση, κυρίως σε νυκτερινές και πρώτες πρωινές ώρες. Οι εγκατεστημένοι στους κοινόχρηστους χώρους και στις καμπίνες των πλοίων της καθ' ης υλικοί φορείς ήχου πιθανολογείται ότι μετέδιδαν μουσική, που δεν είναι απαραίτητη, αλλά χρήσιμη για τη λειτουργία των προαναφερομένων πλοίων της, ειδικότερα δε για την ψυχαγωγία των πελατών της κατά τη διάρκεια του πλου. Παρόλο, όμως, που η καθ' ης οχλήθηκε σχετικά από τους αιτούντες (βλ. την από 6.4.2011 εξώδικη δήλωση – πρόσκληση – διαμαρτυρία των αιτούντων προς την καθ' ης η αίτηση, σε συνδυασμό με τη με αριθμ. 1.298Δ/20-7-2011 έκθεση επίδοσης της Δικαστικής Επιμελήτριας του Πρωτοδικείου), μέχρι και την κατάθεση της κρινόμενης αίτησης αδιαφόρησε σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογης αμοιβής. Συνιστά δε δημόσια εκτέλεση κατά το Ν. 2121/1993, κατά τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη της παρούσας, η παραπάνω μετάδοση της μουσικής, καθώς η καθ' ης είχε οργανώσει τη συμπεριφορά της με πράξη, ήτοι διαμόρφωσε τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε να καταστήσει προσιτή τη μουσική αυτή σε αόριστο αριθμό προσώπων, μέσα από μια σχέση επικοινωνίας, η οποία δεν γίνεται τυχαία (ΑΠ 820/2003 Ποιν. Δημ.2003, 1070 με παρατηρ. Γ. Νουντιάλη), αλλά στα πλαίσια της επιχειρηματικής της δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών της σκοπών. Σύμφωνα με όλα αυτά, η αναμετάδοση μουσικού ρεπερτορίου εντός μιας επιχείρησης ενώπιον του κοινού (των συναλλασσομένων με τον επιχειρηματία προσώπων, εφόσον δεν υπάρχει μεταξύ αυτών και του επιχειρηματία οικογενειακός ή άμεσος κοινωνικός δεσμός) από υλικό φορέα ήχου προς μετάδοση ή ακρόαση, αποτελεί νέα χρήση ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσίασης και δικαιολογείται νέα άδεια του δημιουργού και η καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής. Πρέπει να σημειωθεί εδώ ότι τα ποσά της εύλογης αμοιβής, που οι αιτούντες κατ' αποκοπή καθορίζουν με τα κατά τακτά χρονικά διαστήματα εκδιδόμενα από μέρους τους, κατά τα προαναφερόμενα, αμοιβολόγια, τα οποία αποτελούν την εκτίμηση αυτών (αιτούντων) για το ύψος της και τη διαπραγματευτική βάση προσέγγισης των υπόχρεων χρηστών υλικών φορέων ήχου, είναι προφανές ότι δεν είναι δεσμευτικά για το Δικαστήριο, μπορούν όμως να αποτελέσουν τη βάση κρίσης του, εφόσον οι εν γένει περιστάσεις συνηγορούν προς τούτο. Στην κρινόμενη υπόθεση παρατηρείται ότι η καθ' ης η αίτηση στα δρομολόγια των ανωτέρω πλοίων εμφανίζει αξιόλογη έως σημαντική κίνηση. Ειδικότερα, πιθανολογείται ότι κατά τα έτη 2007, 2008, 2009 και 2010 διακινήθηκαν συνολικά στα ως άνω πλοία της και σε όλα τα δρομολόγια 2.400.000, 2.295.000, 2.460.000 και 2.700.000 επιβάτες αντίστοιχα. Συνεπώς,

συνεκτιμωμένων όλων των ανωτέρω πραγματικών περιστατικών, κατά τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής και λαμβάνοντας υπόψη την αξία της συγκεκριμένης χρήσης, στο πλαίσιο των οικονομικών συναλλαγών, το χρόνο χρήσεως των υλικών φορέων ήχου που φέρουν εγγεγραμμένα τα μουσικά έργα των δικαιούχων, του αριθμού των εισιτηρίων των διακινούμενων επιβατών κατ' έτος, το Δικαστήριο κρίνει κατά πιθανολόγηση ότι η προσωρινή εύλογη αμοιβή των μελών των αιτούντων, όπως αυτή προσδιορίστηκε με τα προαναφερόμενα αμοιβολόγια, για την περίπτωση των ως άνω πλοίων της καθ' ης η αίτηση, η οποία ήδη καταβάλλεται από άλλους χρήστες, που εκμεταλλεύονται παρόμοιες επιχειρήσεις, πρέπει να καθορισθεί κατά τα έτη 2007, 2008, 2009 και 2010, στα ακόλουθα ποσά: α) για το έτος 2007 στο ποσό των 24.000,00 ευρώ (2.400.000 X 0,01) πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, β) για το έτος 2008 στο ποσό των 22.950,00 ευρώ (2.295.000 X 0,01) πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, γ) για το έτος 2009 στο ποσό των 24.600,00 ευρώ (2.460.000 X 0,01) πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ και δ) για το έτος 2010 στο ποσό των 27.000,00 ευρώ (2.700.000 X 0,01) πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, ήτοι συνολικά για όλα τα έτη (2007, 2008, 2009 και 2010) στο ποσό των 98.550,00 ευρώ (ήτοι 24.000 + 22.950 + 24.600 + 27.000), πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α. (βλ. σχετ. δελτία τύπου της καθ' ης, σε συνδυασμό με τη με αριθμ. 127/2010 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου και τη με αριθμ. 300/2008 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου).

Η αμοιβή αυτή είναι η ελάχιστη που οι αιτούντες θα μπορούσαν να αξιώσουν, σύμφωνα με το νόμο, από την καθ' ης η αίτηση, για την από μέρους της χρήση υλικών φορέων ήχου στα παραπάνω πλοία της, με την οποία ψυχαγωγεί κατά τη διάρκεια του πλου την πελατεία της, συμβάλλει στην παροχή καλύτερων υπηρεσιών από αυτήν με σκοπό τη διατήρηση και επαύξηση της πελατείας της και είναι ικανή να οδηγήσει στην επίτευξη της δέουσας ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των αιτούντων οργανισμών να εισπράττουν αμοιβή λόγω της δημόσιας παρουσίας των προστατευόμενων απ' αυτούς έργων μέσω της χρήσης υλικών φορέων ήχου στην επιχείρηση της καθ' ης η αίτηση, καθώς και του συμφέροντος της τελευταίας να μπορεί να εκμεταλλεύεται τη χρήση των ως άνω έργων υπό εύλογες προϋποθέσεις, αυξάνοντας με τον τρόπο αυτό, δηλαδή με την εκμετάλλευση των «εισφορών» των μελών των αιτούντων, τα έσοδά της σε πολλαπλάσιο ποσό από αυτό που ζητούν οι τελευταίοι με την κρινόμενη αίτησή τους και συνεπώς δεν είναι καταχρηστική η ένδικη αξίωση των αιτούντων, όπως αβάσιμα ισχυρίζεται η καθ' ης η αίτηση. Επίσης, είναι προφανές ότι τα έξοδα της καθ' ης η αίτηση θα ήταν πολύ μεγαλύτερα, αν στη θέση του μουσικού ρεπερτορίου που, κατά την επίδικη περίοδο, μετέδιδε καθημερινά από υλικούς φορείς ήχου, απασχολούσε στη διάρκεια του πλου σε ζωντανή μετάδοση τραγουδιστές και ορχήστρα. Η κατανομή των ως άνω ποσών μεταξύ των ερμηνευτών, εκτελεστών, καλλιτεχνών και παραγωγών πρέπει να γίνει κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες, δηλαδή κατά ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσης αμοιβής για τους παραγωγούς και από το υπόλοιπο 50% το 25% στους μουσικούς και το υπόλοιπο 25% στους τραγουδιστές. Με βάση τα παραπάνω πραγματικά περιστατικά που πιθανολογήθηκαν το αίτημα περί καθορισμού της εύλογης αμοιβής πρέπει να γίνει δεκτό εν μέρει ως κατ' ουσία βάσιμο, η εύλογη αμοιβή δε

(9^ο φύλλο της με αριθμό59...../2013 απόφ. του Μον.Πρωτ.Χανίων –

Τμήμα Ασφαλιστικών Μέτρων)

που πρέπει να καταβάλει η καθ' ης η αίτηση η αίτηση για το επίδικο χρονικό διάστημα, για τη χρήση υλικών φορέων ήχου στα προαναφερόμενα πλοία της, πρέπει να καθοριστεί: α) για το έτος 2007 στο ποσό των 24.000,00 ευρώ πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, β) για το έτος 2008 στο ποσό των 22.950,00 ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, γ) για το έτος 2009 στο ποσό των 24.600,00 ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ και δ) για το έτος 2010 στο ποσό των 27.000,00 ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, ήτοι συνολικά για όλα τα έτη (2007, 2008, 2009 και 2010) στο ποσό των 98.550,00 ευρώ (ήτοι 24.000 + 22.950 + 24.600 + 27.000), πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α.. Περαιτέρω πιθανολογήθηκε ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή επιδίκαση του ημίσεως του ως άνω προσδιορισθέντων για την καθ' ης η αίτηση ποσών της εν λόγω εύλογης αμοιβής των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, μελών των αιτούντων, όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό της αποφάσεως, καθόσον πολλοί από τους τελευταίους αποβλέπουν στα έσοδα αυτά για την κάλυψη των άμεσων και μη επιδεκτικών αναβολής βιοτικών αναγκών τους, λαμβανομένου υπόψη και του ότι η καθ' ης έχει ήδη αποκομίσει κατά τα έτη αυτά οικονομικό όφελος από τη χρήση των έργων των αιτούντων, ως εκ τούτου δε πρέπει να γίνει δεκτό εν μέρει το αντίστοιχο αίτημα των αιτούντων και να επιδικασθεί υπέρ καθενός από αυτούς και κατά την από το νόμο προβλεπόμενη αναλογία το ήμισυ των ποσών, τα οποία, κατά τα προαναφερόμενα, καθορίστηκαν ως εύλογη αμοιβή των μελών τους (άρθρο 729 παρ. 2 ΚΠολΔ). Εξάλλου, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στη μείζονα πρόταση της αποφάσεως, η καθ' ης η αίτηση έχει μεν υποχρέωση, κατά το νόμο (αρθρ. 56 παρ. 4 του Ν. 2121/1993), να παραδίδει στους αιτούντες οργανισμούς και μάλιστα χωρίς καμιά καθυστέρηση, καταλόγους των έργων που εκτελεί δημόσια, με μνεία της συχνότητας εκτελέσεώς τους, πλην, όμως, εν προκειμένω, δεν πιθανολογείται ότι αυτή έχει αντικειμενικά τη δυνατότητα να καταρτίσει και να παραδώσει άμεσα στους αιτούντες καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που παρουσίαζε δημόσια μέσω υλικών φορέων ήχου κατά τα ως άνω χρονικά διαστήματα (αρθρ. 56 παρ.4 του ίδιου νόμου), δεδομένου ότι η ενέργειά της αυτή εξαρτάται από τη γνώση τρίτων και επομένως το συναφές αίτημα των αιτούντων πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο κατ' ουσίαν (ΜΠΑΘ 7762/2008 αδημ.), καθώς, επίσης, κατόπιν τούτου να απορριφθεί ως αβάσιμο κατ' ουσίαν και το αίτημα να καταδικασθεί η καθ' ης η αίτηση, κατά το άρθρο 946 παρ 1 του ΚΠολΔ, σε χρηματική ποινή υπέρ των αιτούντων, για την περίπτωση μη συμμόρφωσής της προς τη σχετική διάταξη της παρούσας, ως μέσο έμμεσης εκτέλεσής της, ως μέσο δηλαδή εξαναγκασμού της σε παράδοση του παραπάνω καταλόγου. Κατ' ακολουθίαν των προαναφερομένων πρέπει η κρινόμενη αίτηση να γίνει δεκτή εν μέρει και ως ουσιαστικά βάσιμη, να καθοριστεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλλει η καθ' ης η αίτηση στους αιτούντες για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε στα ως άνω πλοία της, στα ακόλουθα ποσά: α) για το έτος 2007 στο ποσό των είκοσι τεσσάρων χιλιάδων ευρώ (24.000,00 ευρώ) πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, β) για το έτος 2008 στο ποσό των είκοσι δύο χιλιάδων εννιακοσίων πενήντα ευρώ (22.950,00

ευρώ), πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, γ) για το έτος 2009 στο ποσό των είκοσι τεσσάρων χιλιάδων εξακοσίων ευρώ (24.600,00 ευρώ), πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ και δ) για το έτος 2010 στο ποσό των είκοσι επτά χιλιάδων ευρώ (27.000,00 ευρώ), πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, ήτοι συνολικά για τα έτη 2007, 2008, 2009 και 2010 στο ποσό των ενενήντα οκτώ χιλιάδων πεντακοσίων πενήντα ευρώ (98.550,00 ευρώ) πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α., να καθοριστεί ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους τρεις αιτούντες ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσας αμοιβής για τους παραγωγούς (τρίτη αιτούσα) και από το υπόλοιπο 50% το 25% στους μουσικούς (πρώτο αιτούντα) και το υπόλοιπο 25% στους τραγουδιστές (δεύτερο αιτούντα), όπως αναλυτικά εκτίθεται στο σκεπτικό της αποφάσεως και να υποχρεωθεί η καθ' ης η αίτηση να καταβάλλει στους αιτούντες το ήμισυ από το πιο πάνω ποσό της εύλογης αμοιβής που αναλογεί σ' αυτούς, όπως ειδικότερα εκτίθεται στο σκεπτικό της αποφάσεως, για το σύνολο του ενδίκου χρόνου. Επίσης, πρέπει να οριστεί, κατ' άρθρο 693 παρ. 1 ΚΠολΔ, προθεσμία στους αιτούντες για την άσκηση της κύριας αγωγής επί της προκειμένης διαφοράς ενώπιον του αρμοδίου δικαστηρίου το χρονικό διάστημα των τριών (3) μηνών από την έκδοση της παρούσας απόφασης και να καταδικασθεί η καθ' ης η αίτηση σε μέρος των δικαστικών εξόδων των αιτούντων, λόγω της εν μέρει νίκης και ήττας των διαδίκων (άρθρα 178 παρ. 1 και 189 του ΚΠολΔ), ήτοι στα δικαστικά και εξώδικα έξοδα που ήταν απαραίτητα για τη διεξαγωγή και υπεράσπιση της δίκης, τα οποία είναι τα μόνα που αποδίδονται, όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε στο σκεπτικό ως απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την υπό κρίση αίτηση.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλλει στους αιτούντες η καθ' ης η αίτηση, για την από μέρους της χρήση υλικών φορέων ήχου στα αναφερόμενα στο σκεπτικό της αποφάσεως πλοία της, στα ακόλουθα ποσά: α) για το έτος 2007 στο ποσό των είκοσι τεσσάρων χιλιάδων ευρώ (24.000,00 ευρώ), πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, β) για το έτος 2008 στο ποσό των είκοσι δύο χιλιάδων εννιακοσίων πενήντα ευρώ (22.950,00 ευρώ), πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, γ) για το έτος 2009 στο ποσό των είκοσι τεσσάρων χιλιάδων εξακοσίων ευρώ (24.600,00 ευρώ), πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ και δ) για το έτος 2010 στο ποσό των είκοσι επτά χιλιάδων ευρώ (27.000,00 ευρώ), πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, ήτοι συνολικά για τα έτη 2007, 2008, 2009 και 2010 στο ποσό των ενενήντα οκτώ χιλιάδων πεντακοσίων πενήντα ευρώ (98.550,00 ευρώ), πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α..

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους τρεις αιτούντες ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσας αμοιβής υπέρ του αιτούντος φορέα των παραγωγών (τρίτη αιτούσα), κατά το υπόλοιπο δε 50%, ποσοστό 25% υπέρ του αιτούντος φορέα των μουσικών (πρώτου αιτούντος) και ποσοστό επίσης 25% υπέρ του αιτούντος φορέα των τραγουδιστών (δευτέρου αιτούντος).

(10^ο φύλλο της με αριθμό59...../2013 απόφ. του Μον.Πρωτ.Χανίων –
Τμήμα Ασφαλιστικών Μέτρων)

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την καθ' ης η αίτηση να καταβάλλει προσωρινά στους αιτούντες και κατά την αμέσως ανωτέρω αναλογία το ήμισυ της κατά τα άνω προσδιορισθείσης εύλογης αμοιβής που αναλογεί σ' αυτούς για το σύνολο του ενδίκου χρόνου.

ΟΡΙΖΕΙ στους αιτούντες προθεσμία για την άσκηση της κύριας αγωγής επί της προκειμένης διαφοράς ενώπιον του αρμοδίου δικαστηρίου το χρονικό διάστημα των τριών (3) μηνών από την έκδοση της παρούσας απόφασης.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την καθ' ης η αίτηση στην πληρωμή μέρους των δικαστικών εξόδων των αιτούντων, το οποίο ορίζει σε τριακόσια (300) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του στα Χανιά Κρήτης, στις 18/02/2013, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων Δικηγόρων τους, με παρούσα τη Γραμματέα Νίκη Αντωνιάδου μόνο για τη δημοσίευση.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

(Για τη δημοσίευση)

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ Υποβρέσει κ' κ' κ'
Χανιά.....15-1-2014
ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΔΕΣΠΙΝΑ ΠΑΠΑΛΙΟΝΑΚΗ